Polistylistyka jako modus autorskiej reinterpretacji piosenek Krzysztofa Komedy, Jerzego Matuszkiewicza, Andrzeja Kurylewicza i Jana Ptaszyna Wróblewskiego do tekstów Agnieszki Osieckiej

Streszczenie rozprawy doktorskiej

Interpretacja dzieła muzycznego rozumiana jako proces „odczytania" i wykonania utworu zgodnie z zapisem nutowym oraz duchem epoki to fundamentalne zagadnienie dla każdego wykonawcy. Pozwala spojrzeć na dzieło w twórczy, kreatywny i indywidualny sposób. Jednak w muzyce rozrywkowej interpretacja wykonawcza przyjmuje szczególną formułę. Na jej gruncie wykonawcy pozwala się bowiem na świadome przetworzenie istniejącego dzieła i pokazanie go w nowym kształcie (melodycznym, rytmicznym, harmonicznym, agogicznym, dynamicznym, stylistycznym, aranżacyjnym itp.). W wyniku tego działania następuje swoiste twórcze przeistoczenie pierwowzoru, jakim jest piosenka i jej uznane, najczęściej pierwotne, wykonanie. Nowe wykonanie staje się niejako odczytaniem dzieła na nowo, staje się jego reinterpretacją.

Celem pracy jest przekształcenie odległych historycznie i stylistycznie piosenek oraz ich twórcza reinterpretacja. Jest ona głównym zagadnieniem dysertacji zarówno w aspekcie teoretycznym, jak i przede wszystkim wykonawczym. Zagadnienie to podjęto w odniesieniu do będących przedmiotem pracy, autorskich wykonań piosenek zawierających teksty Agnieszki Osieckiej z muzyką Krzysztofa Komedy, Jerzego Matuszkiewicza, Jan Ptaszyna Wróblewskiego i Andrzeja Kurylewicza. Piosenki te w autorskiej reinterpretacji przedstawione zostały jako dzieło artystyczne na płycie zatytułowanej *Metafory codzienności i… miłości* stanowiącej integralną cześć rozprawy.

Zaplanowane przez autorkę dysertacji wykonanie nie jest wyłącznie interpretacją wokalną różnych tekstów: słownego (poezja) i słowno-muzycznego (piosenka), nie jest podążaniem za ideą twórcy – kompozytora, ale jest autorską propozycją. Propozycją otwartą na innowacje i wykonawcze ingerencje.

Niniejsza praca oparta jest na polistylistyce rozumianej jako świadome łączenie i przenikanie się różnych stylistyk, idiomów gatunkowych i środków wyrazu w obrębie jednego dzieła, realizowanych na dwóch płaszczyznach: interpretacji wokalnej i aranżacji. Efektem osadzenia pierwotnego materiału muzycznego w nowych kontekstach stylistycznych

jest twórcza reinterpretacja. Polistylistyka w niniejszej pracy oznacza sposób kształtowania formy muzycznej utworu, melodii, metrorytmiki oraz harmoniki poprzez wprowadzanie środków wykonawczych i interpretacyjnych opartych o wielość gatunków, stylistyk oraz estetyk, które zgodnie z obraną koncepcją artystyczną, wzajemnie się przenikają, korelują i współistnieją ze sobą, stanowiąc fundament dla nowej, twórczej interpretacji dzieła.

Teoretyczna część pracy ukazuje działania badawcze i artystyczne oraz proces towarzyszący przygotowaniu kompozycji do wykonania, który od analizy doprowadził do świadomego wypracowania reinterpretacji utworów z zastosowaniem koncepcji polistylistycznej. W rozdziale pierwszym podjęte zostały zagadnienia interpretacji i reinterpretacji zarówno w szerszej perspektywie estetycznej, jak i w odniesieniu do muzyki rozrywkowej. Rozdział drugi poświęcony jest sylwetkom: Agnieszki Osieckiej, Krzysztofa Komedy, Jerzego Matuszkiewicza, Andrzeja Kurylewicza, Jana Ptaszyna Wróblewskiego.

Rozdział trzeci to analiza piosenek. W rozdziale tym przeanalizowano zarówno tekst słowny pod kątem morfologicznym i semantycznym, jak i tekst muzyczny w oparciu o analizę muzyczną elementów dzieła muzycznego. Zanalizowana została melodyka, w tym ambitus partii wokalnej, metrorytmika, harmonika, agogika, dynamika i forma.

W rozdziale czwartym będącym opisem dzieła artystycznego znajdują się informacje dotyczące uwarunkowań reinterpretacji, a także odniesienia do stylistyk zastosowanych w nowej interpretacji piosenek. Zanalizowana została tu także tradycja wykonawcza piosenek będących przedmiotem tej pracy. Jej poznanie stało się istotne przy wypracowaniu własnej koncepcji wykonawczej. Rozdział zamyka opis koncepcji polistylistycznej traktowanej jako modus autorskiej reinterpretacji wykonawczej.

Pracę dopełnia zakończenie, w którym w syntetycznej formie przedstawione zostały wyniki artystycznych działań autorki dysertacji oraz bibliografia oraz aneks, w którym umieszczono teksty słowne piosenek oraz materiały nutowe.